

[Pinholt.]

ningerne paa, var vi ikke helt enige med ham om, men vi kom jo til et Resultat, og efter min Mening et helt rimeligt Resultat, som ikke en Gang er 5 Aar gammelt, og som jeg mener vi foreløbig kan blive staaende ved. Da jeg paaaviste, at der i en nordjysk Kommune vilde ske en ganske overordentlig stor Forskydning, idet en enkelt stor Industrivirksomhed vilde kunne faa en Skattelettelse paa 38 000 Kr., hvilket Beløb vilde blive fordelt paa Landbrugs-ejendommene, saaledes at et almindeligt Husmandsbrug kunde faa en Skatteforøgelse paa 282 Kr., sagde man, at saa vilde man ogsaa faa billigere Cement. Det er naturligvis rigtigt, at man kunde vente at faa noget billigere Cement, muligvis fra 1—2 Ø. billigere pr. Sæk; men det vilde dog være en forholdsvis skral Erstatning for Husmændene at faa 5 Ø. i Erstatning paa den Cement, de skulde købe, naar de skulde give 282 Kr. i forøget Skat. Det vilde være en noget pauer Erstatning, saa megen Idealisme kunde man egentlig ikke godt vente sig.

Nu har den højtærede Minister i Aar i sin Indledningstale sagt, at nu vilde han have, at Venstre skulde bekende Kulør, og han siger:

„Men i saa Tilfælde vil i hvert Fald nærværende Lovforslag givet Partiet“ (Venstre)

„Lejlighed til aabent at bekende Kulør, saa at der ikke bliver Mulighed for at skyde sig ind under, at en bestemt Form er Partiet imod.“

Vi har ikke nogen Anledning til at bekende Kulør, for vi har hver Gang bekendt Kulør fuldstændig aabent, og vi har ikke sagt, at der var nogen som helst Form, som vi ikke syntes om, vi har sagt, at vi ønskede Beskatning baade af Jord og Bygninger, og det har vi holdt paa, og deri er vi jo enige med den tidligere socialdemokratiske Indenrigsminister. Han har sagt det rent ud og meget stærkere, end vi har sagt det, han har oven i Købet sagt, at man kunde ikke faa en fornuftig Beskatning hverken for de private eller for det offentlige, uden at man fik en Beskatning af Bygningerne.

Saa har den højtærede Minister bebrejdet os, at vi ikke kunde unde Kommunerne den Skattefrihed, som han vilde give dem. Men enhver, der læser Lovforslaget, ved, at hvad han giver dem med den ene Haand, tager han tredobbelt med den anden — i det mindste tredobbelt. Hans Forslag i Fjor gaar ud paa, at de maa have Lov til, naar de finder for godt, at gaa over til at ligne de kommunale Ejendomsskatter paa

Grundskylden alene, men han fratager dem samtidig Retten til i Henhold til Loven af 4. April 1928 selv at bestemme, om de helt eller delvis vil fritage de ny Bygninger for Skat. Han tvinger dem til altid at fritage de nye Bygninger for Skat, og han tvinger dem endelig til, hver eneste Gang de skal røre ved Ejendomsskatterne, da at gøre det til Fordel for Ejendomsskylden.

Hidtil har Kommunerne kunnet ligne i et bestemt Forhold, saaledes at Ejendomsskylden og Grundskylden fulgtes ad, men Ministeren tvinger dem her til principielt, hver eneste Gang de skal røre ved Skatten, enten den skal sættes op eller sættes ned, altid at gøre det til Gunst for Ejendomsskylden. Det er Tvangsforanstaltninger, som er meget mere haardhændede, end vi nogen Sinde har budt dem, saa jeg maa sige, at den Ros, der kan tilkomme den højtærede Minister, fordi han vilde give Frihed, er meget begrænset; han forstod at tage mere end tredobbelt saa meget tilbage, som han gav, og det er naturligvis handelsmæssigt set meget fornuftigt, men ellers tror jeg nu ikke, man skal rose ham for det.

Hvad nu det foreliggende Lovforslag angaar, er det væsentlig § 3 i Loven af 1926, som skal ændres. Det er jo der, Hovedændringen foregaar, og saa vidt jeg kan se, er denne Paragraf, Lovforslagets § 3, meget lidt klart affattet og meget indviklet, og man kunde godt tage fejl af den, hvis man ikke havde hørt Ministeren selv forklare den. Meningen med Paragraffen er da den, at den Bygningsværdi — det vil altsaa sige Ejendomsskyld —, som hviler paa en af de nuværende Bygninger, er fast, den nedfældes, den kan ikke forhøjes og heller ikke forringes, den Ejendomsskyldpromille, som bruges i Aaret 1930—31, kan man ikke gaa ud over.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister i Paragraffen, at i Købstæderne fradrages der i hver Vurdering 10 000 Kr. plus 1 000 Kr. for hver Lejlighed ud over een, men for Amts- og Sognekommunerne bruges det almindelige Fradrag, som de nu er bestemt — og de ligger altsaa fast —, plus Grundværdien af Ejendommen, dog ikke ud over 10 000 Kr. Jeg maa sige, at jeg forstaar i Virkeligheden ikke Princippet i alt dette. Jeg forstaar, at man har ledt efter en eller anden Maade, hvorved man kunde slippe for at faa alt for store Forskydninger, og saa er man sluppet til dette her, ellers ser jeg ikke nogen Anledning til at bruge denne Maalestok. Der vil derfor heller ikke ved dette Lovforslag ske saa store Forskydninger som i Fjor, men Forskydninger